

Roman Kamiński, Zdzisław Sulima

Kołbacz, woj. szczecińskie

Informator Archeologiczny : badania 17, 198

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KOLBAŃ
oj. szcześciński

P.P. Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Szczecinie

Badania prowadził mgr Roman Kamiński /autor sprawozdania/
i mgr Zdzisław Sulim. Finansował WKZ w Szczecinie.
Piąty sezon badań. Zespół pocysterski.

Pa rocznej przerwie w roku bieżącym kontynuowano prace, które koncentrowały się w wykopie XI usytuowanym na południowo-wschodnim skrzydle klasztoru. Celem ich było rozpoznanie zabudowy gospodarczej klasztoru.

W trakcie badań w północnej części wykopu odsłonięto zachodnią część ściany południowej ściany białej, usytuowanej za klasztorem. Jego bryła potwierdzona jest ikonograficznie na wycinie Lubina z 1618 roku. Budynek ten, jak większość zabudów klasztornych, został rozebrany w XVIII wieku. Potwierdził to materiał ceramiczny w całości zgruszonego wnętrza.

W środkowej części wykopu odkryto głęboki kanał biegnący po osi N-S. Koryto kanału, jak też częściowo jego dno zostało umocnione grubymi palami drewnianymi. Natomiast brzegi obudowane były murami ceglano-cytrylowymi na fundamentach kamiennych.

Okres budowy i funkcjonowania tych urządzeń trybowych wyznaczył materiał wydobyty z dna. Są to głównie fragmenty naczyń glinianych i kamiennych datowanych na koniec XIII i XIV wiek.

Kanał ten przestał być użytkowany już od XVI wieku i był stopniowo zasypywany aż do wieku XVIII.

W narożniku południowo-wschodnim wykopu zlokalizowano kolejną budowlę. Był to narożnik większego budynku usytuowanego wzdłuż kanału, na jego prawym brzegu. Odsłonięto w całości jego ścianę południową i fragment ściany wschodniej /partie fundamentu/. Budowlę tę wiążą możemy z XIV wiekiem. Przy narożniku południowo-wschodnim ławy fundamentowej szpitała zatrzaśnięto na duży fragment drewnianej latrysy i towarzysząca jej dwóm pomieszczeniom o nieregularnej formie. Z wnętrza latrysy webrano śliczny materiał ceramiczny /XIII w./.

Badania będą kontynuowane.

KRAKÓW - Stare Miasto
ul. św. Marka 21a
ul. Jagiellońska 4
kościół św. Piotra i Pawła

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Krakowie

Badania prowadzili mgr Teofil Dębowski, mgr Krystyna Kruceczek, mgr Ewa Kwadzińska i mgr Maria Wyżka.
Finansował Zarząd Rewaloryzacji Zespołów Zabytkowych m. Krakowa i Urząd m. Krakowa. Badania w ramach nadzoru prac budowlanych prowadzonych przy rewaloryzacji zespołów zabytkowych miasta Krakowa. Ósmy sezon badań.
Okres późnośredniowieczny i nowożytny /k. XIII w./.

Przy ul. św. Marka 21a nadzorowano kopanie wykopu pod fundamenty piwnicy budynku wznieszonego w miejscu zburzonego przed kilkoma laty budynku niepodpiwniczonego. Wykop wykonano przy pomocy koparki. Kopano do głębokości około 5 m od poziomu ulicy św. Marka. Na niewielkim odcinku profilu, w głębi działki budowlanej stwierdzono obecność niezburzonego układu warstw kulturowych, z których najstarsza pochodzi z końca XIII wieku. W pobliżu ulicy, nad całością zalega gruba /1-1,5 m/ warstwa mierzwy datowana na okres późnego średniowiecza. Na obszarze posesji stwierdzono obecność kilku dołów okłasyjących zawierających ułamki naczyń z XIV - XVI w. i poprzedzających budowę najstarszych odkrytych murów. Prace terenowe zakończono.

Przy ul. Jagiellońskiej 4 kontynuowano nadzór archeologiczny nad pracami budowlano-ziemnymi, mającymi na celu podpiwniczenie budynku. W trakcie prac odsłonięto cawarstwienie późnośredniowieczne i nowożytne. Okres późnośredniowieczny reprezentowany jest przez wszystkie fazy chronologiczne, począwszy od XIII, a kończąc na połowie XVI wieku. Z najstarszego poziomu tego okresu pochodzi kilka jam i pochówków szkieletowych /w tym jedna wyposażona w szaty kabłączek srebrny/